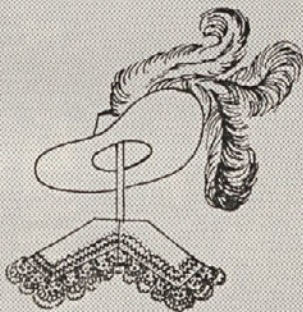
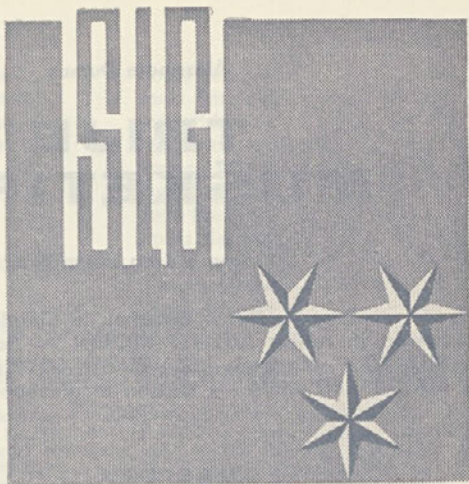

Gledališki list SLG Celje. Sezona 1966/67, št. 3. Izdalo in založilo Slovensko ljudsko gledališče Celje. Predstavniki: upravnik Slavko Belak. Urednik: Janez Zmavc. Vinjeta: Vida Zupan-Bekičičeva. Foto: Viktor Berk. Naklada: 1000 izvodov. Cena 0,50 N-din. Natisnilo GP »Celjski tisk« Celje.

SLOVENSKO LJUDSKO GLEDALIŠČE CELJE

Alexandre Dumas

TRIJE MUŠKETIRJI

Igra v dveh dejanjih

Priredila Roger Planchon in Claude Lochy
Prevod in režija: ANDREJ STOJAN — Scena: VLADIMIR
RIJAVEC — Kostumi: VIDA ZUPAN-BEKČIČEVA — Lektor:
MAJDA KRIŽAJEVA — Glasba in glasbeno vodstvo: EDO
GORŠIČ

NASTOPAJO:

KOMENTATOR

Branko Grubar

MUŠKETIRJI:

D'Artagnan

Borut Alujevič

Athos

Franci Gabrovšek

Porthos

Bruno Vodopivec

Aramis

Drago Kastelic

De Treville

Jože Pristov

DVOR:

Kralj

Pavle Jeršin

Kraljica

Jana Šmidova

Estafena

Mija Mencejeva

Komornik

Branko Grubar

Richelieu

Sandi Krošl

Milady

Mija Mencejeva

GARDA:

Rochefort

Janez Bermež

Jussac

Andrej Nahtigal

Biscarrat

Štefan Volf

Boistracy

Marjan Dolinar

Cahussac

Cveto Vernik

Ferezac

Andrej Nahtigal

Seguier

Branko Grubar

ANGLEŽI:

Buckingham

Štefan Volf

Winter

Branko Grubar

Patrick

Marjan Dolinar

Felton

Cveto Vernik

Clarick

Marjan Dolinar

D'Artagnanov oče
D'Artagnanova mati
Gospod Bonacieux
Gospa Bonacieux
Prvi čistilec
Drugi čistilec
Ječar
Rabelj
Krčmar, prior, krojač, taksist,
pešec, popotnik
Stražar
Tri nune, tri dvorne dame in pionirka

Pavle Jeršin
Jana Šmidova
Jože Pristov
Marjanca Krošlova
Bruno Vodopivec
Drago Kastelic
Jože Pristov
Janez Bermež
Branko Grubar
Ivan Jeram

Premiera 25. novembra 1966

Vodja predstave: Boleslav Simoniti — Šepetalka: Olga Puncerjeva — Razsvetljava: Bogo Les — Tehnično vodstvo: Franjo Cesar — Odrski mojster: Franc Klobučar — Krojaška dela: Amalija Palirjeva, Jože Gobec in Olo Cerček — Slikarska dela: Ivan Dečman — Frizerska dela: Vera Srakarjeva — Rekviziterska dela: Ivan Jeram — Čevlarska dela: Konrad Faktor — Garderoba: Angela Korošec

Boj za žensko v »Rašomonu« (tako kakor ga je videl drvar) v režiji Mirča Kraglja. Na sliki: Marjanca Krošlova, Borut Alujevič in Jože Pristov.

Stari, romantični ideali in vrednote počasi izginjajo, moralne in etične norme se spreminjajo, spreminja se merilo lepega, poštenega in dobrega. Še malo pa ne bomo več vedeli, kdo sta bila Mozart in Pavlova, v pozabo tonejo ekvipaže in četvorke. V predalu nekje, med Armstrongovimi ploščami in včerajšnjimi časopisi, polnimi bombastičnih slavospevov atomski dobi, leži pozabljena, od starosti porumenela fotografija babice.

Prav smešna fotografija: nekakšna koketna frizura, dolga, nerodna, z naftalinom prepojena obleka in okorna, krčevita drža. Pa vendar: tale babica bi še danes lahko bila prav čedno dekle. Treba bi ji bilo samo spremeniti frizuro in ji obleči mini krilo . . .

Ko je Alexandre Dumas napisal »Tri mušketirje«, še slutil ni, da bodo preživeli stoletja. Odtlej so umirale knjige, njegovi junaki pa so se s svojim časom, dvorom in spremstvom preselili na gledališke odre, od tod pa na filmske in televizijske ekrane — in tam živeli dalje. Dolgo so s svojimi rapirji in dekolteji vznemirjali gledalce, vse dotlej, dokler njihova publika ni znala na pamet vseh fraz, vseh receptov za strupe in vseh 333 načinov veličastnega umiranja . . .

Takrat pa sta prapravnuka Alexandra Dumasa obrisala prah z njegovega romana — te častitljive dame romantične literature — in se zamislila: saj ta babica bi še danes lahko bila lepa . . . Slekla sta ji staro krinolino, ji uredila moderno pričesko in pregnala smrad po naftalinu.

Tako sta Roger Planchon in Claude Lochy predstavila svetu mlado dekle, komedijo »Trije mušketirji«, hudomušno parodijo na starega Dumasa.

Zgodba je ostala ista in isti so še tudi junaki. Še vedno so to hrabri in pošteni vitezi, ki vneto vihtijo svoje rapirje. Le da je svet, v katerem živijo, čisto drugačen in drugačne so tudi vrednote, za katere se borijo. Pravzaprav — imena so še ista, le da za nas to niso več vrednote.

Tega naši junaki, žal, ne vedo. Vemo pa to mi, ko jih gledamo, kako si prizadevajo živeti svoj smešno-simpatični čas v novem, opredmetenem svetu, ki sproti razvrednoti vsako njihovo akcijo. Ta novi, njim tuj prostor, v katerem hočejo zaživeti svoje staro življenje, je tista komično-parodistična preobleka, ki jo ima moderna priredba starega Dumasovega romana.

Andrej Stojan